

ת"פ 63807/02/15 - מדור תביעות מס הכנסה תל אביב נגד מרכז רפואי בן גוריון 2 רמת-גן בע"מ, יוסף קפלאוי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 63807-02-15 מדור תביעות מס הכנסה תל
אביב נ' מרכז רפואי בן גוריון 2 רמת-גן בע"מ ואח'

לפני כבוד השופט דנה אמיר

המאשימה מדור תביעות מס הכנסה תל אביב

נגד

הנאשמים 1. מרכז רפואי בן גוריון 2 רמת-גן בע"מ
2. יוסף קפלאוי

נוכחים:

ב"כ המאשימה מתמחה אורית בר לוי

הנאשם בעצמו

גזר דין

רקע ותמצית כתב האישום

1. הנאשמים הורשעו על יסוד הודיית הנאשם 2 (להלן: "**הנאשם**") בשמו ובשם הנאשמת 1 (להלן: "**הנאשמת**") בביצוע 3 עבירות על פי סעיף 216(4) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961 (להלן: "**הפקודה**"). על פי העובדות בהן הודו הנאשמים, הנאשמת היא חברה פרטית אשר עוסקת במתן שירותי רפואה והנאשם שימש כמנהלה הפעיל. הנאשמים, ללא סיבה מספקת, לא הגישו במועד לפקיד השומה את דוחות הנאשמת לשנות המס 2011-2013. מחזוריה העסקיים של הנאשמת על פי הדיווחים למע"מ, בתקופה הרלבנטית, הם כדלקמן: לשנת 2011 - 6,041,975 ₪, לשנת 2012 - 6,001,570 ₪, לשנת 2013 - 5,900,166 ₪.

ראיות לעונש

2. מטעם הנאשם העידה אשתו. על פי עדותה לפני כ-8 שנים פקדה את משפחתם טרגדיה אשר פרטיה הובאו בפני בית המשפט בדלתיים סגורות ועימה הם מתמודדים עד היום. עוד סיפרה על מצבו של הנאשם ובכלל זאת התמודדותו היומיומית עם השלכות הטרגדיה שפקדה אותם אשר הקשו על שיקום המשפחה וכן על העמידה בהתחייבויות לרשויות המס.

3. עוד העידה מטעם הנאשם ביתו הבכורה, גם היא רופאה במקצועה ועובדת יחד עם הנאשם. בעדותה פרטה אודות מצבו של הנאשם ועל מצבם המשפחתי. עוד העידה כי הנאשם קיבל בתקופות הרלוונטיות לכתב האישום ייעוץ לקוי בתחום הנהלת החשבונות וזו אף דעתם של רואי חשבון עימם התייעצו. לדבריה הרשעה תפגע בעבודתו של הנאשם הנדרש בתעודת יושר לצורך עבודתו. עוד הדגישה את חשיבות עבודתו של הנאשם, בהיותו מפרנס יחיד, וחשיבות עבודתו עבורו, לדבריה: "העבודה היא כל מה שיש לו" ואף בזכותה מצליח בכוח לקום מידי בוקר.

עיקר טיעוני ב"כ המאשימה לעונש

4. ב"כ המאשימה הפנתה לאינטרס הציבורי המחייב את הגשת דוחות מס הכנסה במועד והדגישה את החשיבות בפיקוח רשויות המס על חבות המס וגבייתו בזמן אמת. כן הבהירה כי המאשימה מתייחסת בטיעוניה לנאשם כמי שהסיר את המחדלים. ב"כ המאשימה ציינה באשר לדוח שנת 2013 שהמס לתשלום בגינו בסך כ-540,000 ₪, עוד ציינה כי הנאשמים ביקשו לתקן את הדו"ח לאחר הגשתו אך סורבו וכיום משלם הנאשם את המס בגין דו"ח זה במסגרת הסדר תשלומים, כשעד למועד הטיעון לעונש שולם סך 270,000 ₪. ב"כ המאשימה הבהירה כי החלטת המאשימה להתייחס לנאשם כמי שהסיר את מלוא המחדלים בעתירתה לעונש נובעת מעמידתו של הנאשם בהסדר התשלומים לצד התחשבות במצבו. לאור האמור, שונתה עמדתה לעניין העונש מעבודות שירות למאסר על תנאי.

5. ב"כ המאשימה הפנתה לת/1 המלמד על כך שבשנת 2010 הוגש כנגד הנאשמים כתב אישום אשר הומר בקנס מנהלי. לטעמה של המאשימה, בנסיבותיו של תיק זה ובפרט לאור העובדה שזו אינה הפעם הראשונה שהנאשם מבצע את אותה עבירה במסגרת אותה הנאשמת, על עונש המאסר המותנה שיוטל על הנאשם בגין העבירות במקרה דנן להיות מרתיע, לפיכך עתרה להטיל על הנאשם לפחות 8 חודשי מאסר מותנה. לצד עונש של מאסר על תנאי, עתרה ב"כ המאשימה להטיל על הנאשם קנס בגין כל עבירה, היא אירוע, במתחם שבין 8,500 ₪ ועד 29,200 ₪ (סכום הקנס לפי סעיף 61(א)(2) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**")) והתחייבות להימנע מביצוע עבירה. גם בהקשר זה ובזיקה לת/1, עתרה להטיל קנס מרתיע בסך של 20,000 ₪ ש"ח לפחות. לגבי הנאשמת, עתרה המאשימה להטיל קנס במתחם האמור נוכח העובדה שהיא פעילה.

6. לאחר טיעוני ב"כ הנאשם לעונש התייחסה ב"כ המאשימה לסוגיית ביטול ההרשעה וטענה כי המאשימה מתנגדת לביטול ההרשעה נוכח העובדה שבעבר כבר הומר כתב אישום שהוגש נגד הנאשם לקנס מנהלי. ב"כ המאשימה הפנתה לניסיונותיו הכושלים של הנאשם להמיר גם את כתב האישום במקרה דנן לקנס מנהלי וכן לבקשתו לעיכוב הליכים אשר נדחתה. ב"כ המאשימה התייחסה לסעיף 45 לפקודת רופאי השיניים [נוסח חדש] התשל"ט - 1979 (להלן: "**פקודת רופאי השיניים**") ממנו עולה כי שלילת רישונו של הנאשם תעשה רק מקום בו תוגש קובלנה של מנהל או אדם שנפגע ויבקש לעשות כן וטענה כי דווקא במקרה זה יש לוועדה שיקול דעת ולא הכרחי שרישיונו של הנאשם ישלל.

עיקר טיעוני ב"כ הנאשם

7. בפתח הטיעון לעונש הוגש מטעם ההגנה נ/1 הכולל מסמכים אשר סומנו א' - ט'. נ/1 כולל בין היתר את בקשותיו להמרת כתב האישום בקנס מנהלי ולעיכוב הליכים. בטיעונו לעונש קבל ב"כ הנאשם על העדר נכונותה של

המאשימה לבחון בנפש חפצה את עניינו המורכב של הנאשם והעדר נכונותה להמיר את כתב האישום בקנס מנהלי או לעכב הליכים בעניינו חרף פניות חוזרות בעניין. עוד הפנה לכך שהעבירות בהן הורשע הנאשם הן עבירות טכניות הניתנות להמרה בקנס מנהלי ובהקשר זה הפנה להוראות הביצוע הנוגעת להפעלת חוק העבירות המנהליות (הוגש כחלק מנ/1). בנוסף, הדגיש כי מחדלי כתב האישום הוסרו וכי הנאשם משלם תחת מחאה את מלוא סכום השומה שנקבעה בעוד ערעור השומה שהגיש מתנהל בבית המשפט, והוסיף כי דוח שנת 2011 הוגש עוד לפני שהוגש כתב האישום ולמרות זאת נכלל בו.

8. ב"כ הנאשם הפנה לנסיבותיו האישיות של הנאשם, יליד שנת 1952, נשוי ואב לשלוש בנות. הנאשם הוא רופא ותיק, נעדר עבר פלילי תורם לחברה ולקהילה. ב"כ הנאשם עתר לביטול הרשעת הנאשם. בהקשר זה הפנה לסעיף 45(5) לפקודת רופאי השיניים וטען כי הרשעת הנאשם תגרום לו נזק עצום ובלתי הפיך נוכח העובדה שהוא עלול לאבד את רישיונו כרופא שיניים ולא יוכל להתפרנס. עוד טען כי הנאשם עובד עם גורמים מחו"ל אשר דורשים תעודת יושר אותה הנאשם לא יוכל לקבל מקום בו יורשע. עוד הוסיף כי במידה ורישיונו של הנאשם ישלל גם קופת המדינה תפגע היות שהנאשם לא יוכל לשלם את יתרת הכסף שהוא חב לרשויות המס. ב"כ הנאשם הפנה למצבו של הנאשם. ב"כ הנאשם טען כי הנאשם לא יוכל לשקם ולבנות את חייו אם יורשע, נוכח גילו המתקדם. לאור האמור עתר להסתפק בענישה ללא הרשעה, וביקש להטיל לצידה עונש של מאסר על תנאי. בנוגע לקנס עתר ב"כ הנאשם להתחשב במצבו של הנאשם ובעובדה שעליו להמשיך ולשלם במסגרת הסדר התשלומים סך של 17,000 ₪ לחודש, ולהטיל קנס נמוך בפריסת תשלומים מרבית.

דבר הנאשם

9. בדבריו הפנה הנאשם למצבו ולנסיבותיו האישיות, שאף כאמור הובאו בפני בית המשפט בדלתיים סגורות. הנאשם סיפר כי לא הגיש דוחות בתקופה הרלוונטית מאחר ולא הייתה לו מנהלת חשבונות שהעסיק בתוך החברה ובין השנים 2006-2013 שילם עבור שירותי הנהלת חשבונות סך של כ-450,000 ₪, ובדיעבד התברר לו שמשרד הנהלת החשבונות איתו עבד היה רשלן וכך גם רואה החשבון. עוד ציין הנאשם כי הוא נמצא כיום במגעים למכירת ידע באשר לשיטת טיפול מסוימת בה הוא נחשב כמוביל. הנאשם סיפר על אודות הישגיו המקצועיים ועל עבודתו עם מדינות שונות בחו"ל כשלבדבריו במסגרת התהליך להפוך לרופא באותן מדינות נדרש להציג תעודת יושר. הנאשם ביקש כי ההליך בעניינו יסתיים ללא הרשעה פלילית והוסיף כי הוא מוכן לבצע של"צ.

סוגיית ביטול ההרשעה

10. כידוע, כאשר נקבע שאדם בגיר עבר עבירה יש להרשיעו. הימנעות מהרשעה או ביטולה מהווים חריג השמור למקרים בעלי נסיבות מיוחדות ויוצאות דופן. על פי ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, (פ"ד נב(3) 337, 342 (1997)) (להלן: "**הלכת כתב**"), על מנת להימנע מהרשעה או לבטלה יש לבחון הצטברותם של שני תנאים עיקריים: האחד, האם סוג העבירה ונסיבות ביצועה מאפשרים לוותר בנסיבות המקרה על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים. השני, האם ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בעתידו או בשיקומו של הנאשם. הנטל הוא על ההגנה לשכנע כי בנסיבות המקרה יש להעדיף את שיקום הנאשם על פני שיקולים אחרים. (ראו גם: ע"פ 5985/13 **אבן נ' מדינת ישראל** (2.4.2014), ע"פ 9893/06 **אסנתאלון לאופרנ' מדינת ישראל** (31.12.2007) (להלן: "**עניין**").

לאופר"), דבריו של כב' השופט ג'ובראן ברע"פ 3852/14 **ורשוארני' מדינת ישראל** (18.8.2014) פסקה 11 וע"פ 3255/14 **ביטון נ' מדינת ישראל** (16.3.2015)).

11. כפי שנקבע לא אחת, חרף כינויה של העבירה בה הורשע הנאשם "עבירה טכנית", הפגיעה בערכים המוגנים כתוצאה מביצועה איננה טכנית כלל ועיקר. המדובר בפגיעה בשוויון בנטל המס, בשיטת גביית המס ובפיקוח הרשות כשבמקרה הנדון, ביצוע העבירות הביא אף לחסר בקופה הציבורית. כידוע, עבירות מס הן רעה חולה ואלה אף נעברות פעמים רבות על ידי נאשמים שהם נורמטיביים ביתר תחומי חיהם. עבירות המס מהסוג בו הורשע הנאשם הוגדרו ברע"פ 3857/13 **יצחקיאן נ' מדינת ישראל** (30.07.2013) ככאלה החותרות תחת ערך השוויון, גוזלות כספים מהקופה הציבורית ופוגעות במישרין ביכולותיה הכלכליות של המדינה ובאיתנותה הפיננסית אשר ניכרת, בעקיפין, בכיסם של כל אחת ואחד ממשלמי המיסים בישראל. על כן, כך נקבע, יש ליתן בכורה לאינטרס הציבורי על פני נסיבות אישיות של הנאשם. בנסיבות אלה, המגמה בפסיקה היא להרשיע עברייני מס אשר נקבע כי ביצעו את העבירה. (ראו: רע"פ 737/11 **מלכיאלי, משרד עורכי דין נ' מדינת ישראל** (09.05.2011), רע"פ 7917/04 **בסרגליק נ' מדינת ישראל** (14.11.2004), רע"פ 6271/13 **יהודה בן סנן נ' מדינת ישראל** (17.09.2013)). אבהיר, אין באמור כדי ללמד שלא ניתן להימנע מביטול הרשעה בעבירות מסוג זה במקרים המתאימים (ר' לדוגמא: רע"פ 4606/01 **יעקב סופר נ' מדינת ישראל** (3.01.2002)), אך יש להחיל את החריג בנסיבות מיוחדות ומתאימות בלבד.

12. בראי המפורט לעיל, במקרה דנן ונסיבותיו, אינני מוצאת כי עניינו של הנאשם מקיים את התנאי הראשון לשם אי הרשעה. על פי נ/1 הוגש כנגד הנאשמים כתב אישום בשנת 2010 בגין ביצוען של אותן עבירות ממש, אי הגשת דוחות, לשנים 2006, 2007. כתב אישום זה הומר בקנס מנהלי בחודש פברואר 2012. למרות ההזדמנות שניתנה לנאשם אז, וההרתעה שאמור היה לחוש לאור אותו כתב אישום שהוגש, ממש בסמוך לאותו מועד, חזר הנאשם וביחד עם הנאשמת ביצע את העבירות מושא כתב האישום שלפני, שהראשונה בהן נוגעת לשנת המס 2011. המדובר בביצוען של 3 עבירות על פני 3 שנות מס. נסיבות אלה מביאות למסקנה שבמקרה זה קיימת חשיבות רבה להרשעת הנאשם, ולו לשם הרתעתו והרתעת הרבים וכן מאחר ושיקולי הענישה מחייבים השתת עונש מרתיע וממשי על הנאשם, בדמות מאסר על תנאי וקנס, אותם לא ניתן לגזור מקום בו נמנע בית המשפט מהרשעה. ואוסיף, לא נעלמה מעיני טרוניית ב"כ הנאשם באשר להעדר נכונות המאשימה לעכב הליכים או להטיל קנס מנהלי על הנאשם חלף כתב האישום ואף הפנייתו לנספח ג' לנ/1 "הוראת ביצוע מס הכנסה - הפעלת חוק העבירות המנהליות". בהקשר זה יש לציין כי לבד מהעובדה שההוראה מתייחסת לסוגיית הטלת הקנס מלכתחילה להבדיל מהמרת כתב האישום בקנס מנהלי, הרי שעל פי הקריטריונים המפורטים בה (ראו סעיף 5(ט) וכן סעיף 14 להנחיה) לסוגיית הטלת קנס מנהלי בעבר משמעות בעת קבלת החלטה האם להטיל קנס מנהלי או שמא להעדיף את ההליך הפלילי וכך גם להסרת המחדל. מהטיעונים שהועלו, לא מצאתי כי נפל פגם בהקשר זה, וודאי לא כזה שיש בו כדי להשפיע על סוגיית ההרשעה.

13. בנוסף, עניינו של הנאשם אף אינו עומד בתנאי השני לפיו על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בעתידו של הנאשם או בשיקומו. עיון בהוראת סעיף 45(5) לפקודת רופאי השיניים מלמד כי אין בסעיף הוראה פוזיטיבית המחייבת שלילת רישיונו של רופא בעקבות הרשעה פלילית ולא הוצגה כל ראיה ממשית וקונקרטית כי כך יקרה. מלשון סעיף 45 עולה כי שר הבריאות **רשאי** לבטל או לשלול רישיון של רופא שיניים על יסוד קובלנה של מנהל או של אדם שנפגע. במקרה זה נראה כי לא תוגש קובלנה כנגד הנאשם, בהעדר מתלון ספציפי אשר נפגע ממעשיו של הנאשם. מכל מקום גם אם תוגש קובלנה כזו הרי שלשר הבריאות שיקול דעת בנוגע להחלטה אם לשלול את רישיונו של הנאשם. באשר

לטענתו של הנאשם כי עליו להציג תעודת יושר על מנת לעסוק מול גורמים בחו"ל, או על מנת לעבור תהליך הסמכה כרופא בחו"ל. הדברים נאמרו מבלי שבוססו עובדתית כלל ולא די בהם כדי להצביע על נזק קונקרטי כנדרש על פי הדין. כך או כך כאמור, ומשעניינו של הנאשם אינו עומד בתנאי הראשון להחלת חריג אי ההרשעה, כמפורט לעיל, אינני מוצאת להרחיב. אציין כי לא נעלמו מעיני נסיבותיו האישיות של הנאשם ולא לה ינתן משקל בעת גזירת העונש. יחד עם זאת, אין באלה, מבלי להקל בהן ראש, כדי להצדיק את ביטול ההרשעה בנסיבות מקרה זה.

14. נוכח המפורט - הבקשה לביטול הרשעת הנאשם נדחית.

קביעת מתחם העונש ההולם

15. קביעת מתחם העונש ההולם נעשית על פי עיקרון ההלימה תוך התחשבות בערך החברתי אשר נפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות ביצוע העבירה. כידוע, אי דיווח במועד פוגע בשיטת גביית המס ופעמים רבות אף גורם לחסר בקופת המדינה. עוד מביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם נפגע פיקוח רשות המסים כשיטת המס מבוססת על האמון בנישום שגיש דיווחיו כחוק ושיטת חישוב המס וגבייתו מבוססת על הדוחות המוגשים על ידי נישומים. ערך חברתי נוסף שנפגע הוא שוויון נטל המס כשהתייחסות סלחנית לאי קיום הוראות החוק יביא אף להיעדר המוטיבציה של כלל ציבור משלמי המסים לדווח ולשלם מסייהם כנדרש על פי חוק. עבירות אלה מכונות לא אחת "עבירות טכניות" ומוגדרות כעבירות מנהליות, יחד עם זאת, כאמור, מידת הפגיעה בערכים המוגנים הנגרמת מביצוען איננה טכנית כלל ועיקר ולא ניתן לומר כי בהגדרתה העבירה היא קלת ערך חרף העובדה שהיא נכללת בחוק העבירות המנהליות.

16. אשר לנסיבות ביצוע של העבירות: המדובר בשלושה דוחות לשנות המס 2011 ועד 2013. עיון בכתב האישום מלמד כי מחזורי הנאשמת בשנים הרלוונטיות היו גבוהים. עוד יש לשקול כי העבירה לשנת 2011 בוצעה ממש בסמוך לביטול כתב האישום הקודם כנגד הנאשמים והמרתו בקנס מנהלי (ת/1) ובשנות המס העוקבות, כל אלה ישקלו לחומרה. לצד זאת, יש לשקול את הרקע הנטען לביצוע העבירות - מצבו של הנאשם וטרגדיה משפחתית ויתר הנסיבות אשר פורטו (הכל כמפורט בנ/1 אשר הוגש ולא יפורט כאן מטעמי צנעת הפרט), וכן את טענת הנאשם להנהלת חשבונות רשלנית על ידי בעלי המקצוע באותה התקופה.

17. מדיניות הענישה כנגד המבצעים עבירות אלה מושפעת בדרך כלל מהשיטתיות שבמעשים והיקפם, מהנזק שנגרם לאוצר המדינה, כמו גם מהסרת המחדל מושא כתב האישום. בחלק מהמקרים, כאשר המדובר בעבירות של אי דיווח אשר שבוצעו בשיטתיות או בהיקף ניכר, נקבע הרף התחתון של מתחם הענישה על עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות והעליון מאסר ממשי לתקופה שאיננה מבוטלת, ראו עניין יצחקיאן ורע"פ 4323/14 מולדובן נ' מדינת ישראל (26.06.2014) וכן עפ"ג 28376-10-13 יחזקאל נ' מדינת ישראל (18.12.2013). לצד זאת, קיימים מקרים בהם, לעיתים רבות אף בהסכמת המאשימה בהם נקבע מתחם ענישה הכולל עונש של מאסר מותנה ברף התחתון, ראו: ע"פ 24924-12-11 פרמינגר נ' מדינת ישראל (19.4.12), ת"פ 14351-04-13 מדינת ישראל נ' מרכז הטרייד אין מטלון בע"מ (07.07.2014) וכן ת"פ 17048-12-10 מדינת ישראל נ' א.מ. מדיקס בע"מ (26.12.2013) שם נקבע מתחם ענישה שבין מאסר מותנה ל-8 חודשי מאסר בפועל לכל עבירה.

18. באשר למספר האירועים: כפי שעולה מפסיקת בית המשפט העליון, בדרך כלל יתייחס בית המשפט לכל עבירה מסוג העבירות דנן כאירוע נפרד (רע"פ 1688/14 **כץ נ' מדינת ישראל** (9.03.2014)), יחד עם זאת, ישנם מקרים בהם על פי מבחן הקשר ההדוק ההתייחסות היא כאל אירוע אחד. מובן כי במקרים בהם יקבע מתחם כולל זה יהיה מחמיר יותר מאחר וכלל העבירות יבואו לידי ביטוי במסגרתו. במקרה הנדון, המדובר בשלוש שנות מס בהן לא הגישו הנאשמים דוחות על שם הנאשמת בנסיבות אלה מצאתי לקבוע כל דוח כאירוע. יחד עם זאת נוכח הנסיבות אשר הביאו לביצוע העבירות אשר פורטו על ידי ב"כ הנאשם והרקע הנטען לביצוען, מצאתי לחפוף בין המתחמים במידה רבה.

19. לאחר בחינת המפורט לעיל, מצאתי להעמיד את מתחם עונש המאסר ביחס לכל עבירה, היא אירוע, בין מאסר מותנה לבין 8 חודשי מאסר בפועל, כבקשת המאשימה ואף לחפוף במידה רבה בין המתחמים.

20. לעניין מתחם הקנס, בעבירות מסוג זה הקנס הוא ממין העבירה ומשכך קיימת חשיבות לענישה כספית משמעותית אשר תלמד כי אין אף תועלת כלכלית לצד עבירות אלה, לשם הרתעת הנאשמים ואף הרתעת הרבים שחשיבותה נודעת בעבירות מסוג זה. גובה הקנס מושפע גם מהסכומים מושא כתב האישום, מהשיטתיות שבביצוע העבירות וממשך אי הדיווח. יש לזכור כי בעבירות אלה, מקבל האינטרס הציבורי בכורה על פני נסיבות אישיות (ר' עניין יצחקיאן, רע"פ 977/13 **אודיז נ' מדינת ישראל** (20.2.2013), רע"פ 3998/15 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (28.6.2015)), יחד עם זאת, על פי סעיף 40 ח'לחוק העונשין בעת קביעת מתחם הקנס יש להידרש גם לשאלת יכולתו הכלכלית של הנאשם. נתתי דעתי לטיעונים בעניין זה. בראי האינטרס הציבורי ובכורתו ונסיבות ביצוען של העבירות, אך גם תוך התחשבות בנסיבותיו של הנאשם מצאתי להעמיד את מתחם הקנס בין 6,000 ₪ לבין 15,000 ₪ בגין כל אירוע לצד התחייבות להימנע מביצוע עבירה.

הנסיבות הקונקרטיות

21. במקרה דנן אין נסיבות המצדיקות חריגה לקולא או לחומרה מהמתחם. הנאשם, יליד שנת 1952, נשוי ואב לשלוש בנות. הנאשם עובד בתחום הרפואה ומשמש כמנהלה של הנאשמת. נסיבותיו האישיות של הנאשם, אשר אינן קלות, מפורטות במסמכים אשר הוגשו במסגרת נ/1 ואף בבקשה שהוגשה טרם הטיעון לעונש, נתתי דעתי לאלה ואף לעדויותיהן של רעייתו וביתו במסגרת הראיות לעונש ובכלל זאת לדאגה הכנה אשר ניכרה בדבריהן לנאשם.

22. שקלתי לקולא את הודייתו של הנאשם וחיסכון הזמן השיפוטי על ידו ואת החרטה שהביע במסגרתה אף פועל להסרת המחדלים במסגרת הסדר תשלומים (לצד ניהול הליך שומה באשר לגובה השומה). חשיבות הסרת המחדלים בעבירות מסוג זה ידועה היטב, מבטאת לקיחת אחריות וחרטה כנה ואף יש בה להביא לתיקון הנזק במידת מה ולו לאחר מעשה (ר' רע"פ 7851/13 **חדר עודה נ' מדינת ישראל** (3.9.2015)). עוד נתתי דעתי לחלופי הזמן מאז תחילת ביצוע העבירות ושנות המס הרלבנטיות ולצד זאת, לכך שניתנו דחיות רבות בתיק זה על מנת לאפשר לנאשם למצות פניותיו לעיכוב הליכים והמרת כתב האישום בקנס מנהלי וכן להסרת מחדלי כתב האישום.

23. לחובת הנאשמים יש לזקוף את כתב האישום הקודם אשר הוגש כנגדם (ת/1) ואשר הומר לקנס מנהלי בגין

ביצוען של עבירות מאותו סוג ממש ביחס לשנות המס 2006 ו-2007. ברור כי על הענישה במקרה דנן להיות מרתיעה דיה על מנת להבטיח מפני ביצוע עבירות נוספות מאותו הסוג על ידי הנאשמים.

24. לאחר סקירת כל המפורט לעיל, לאור מצבו של הנאשם וכן לאור הסרת המחדל, מצאתי לגזור את דינו ברף התחתון של המתחם ולהעמידו על חמישה חודשי מאסר על תנאי, לצד קנס והתחייבות.

25. אשר על כן, אני גוזרת על הנאשמים את העונשים כדלקמן:

לנאשם 2: מאסר על תנאי למשך 5 חודשים, לתקופה של 3 שנים והתנאי שהנאשם לא יעבור את העבירות בהן הורשע.

לנאשם 2: קנס בסך 15,000 או 35 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 30 תשלומים חודשיים, שווים ורציפים, **כשהראשון בהם ביום 1.6.18**. לא ישולם תשלום - תעמוד יתרת הקנס לפירעון.

לנאשם 2 חתימה על התחייבות בסך 15,000 ₪, להימנע במשך שנתיים מהיום מביצוע העבירות בהן הורשע. הנאשם יחתום על התחייבות עד השעה 14:00 בצהריים היום. לא יחתום הנאשם, יאסר לתקופה של 30 ימים.

לנאשמת 1: קנס על סך 10,000 ₪ אשר ישולם ב-10 תשלומים חודשיים, שווים ורציפים, **כשהראשון בהם ביום 1.6.18**. לא ישולם תשלום - תעמוד יתרת הקנס לפירעון.

זכות ערעור לבית-המשפט מחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום, ט"ז שבט תשע"ח, 01 פברואר 2018, במעמד הצדדים.